

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.597 van 14 juli 2003
in de zaak A. 103.175/XIV-3201.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat V. PUZAJ,
 kantoor houdende te 4000 LUIK,
 rue du Général Bertrand 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oezbeekse nationaliteit, op 10 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 23 februari 2001 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 2 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 9 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VAN DE KEER die, loco Advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Oezbeekse nationaliteit en Russische origine, komt op 6 maart 2000 in het Rijk aan en vraagt dezelfde dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 7 november 2000 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 20 november 2000 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op de zitting van 23 februari 2001 wordt verzoekster, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.5. Dezelfde dag neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving:

“Overwegende dat appellante verklaart de Oezbeekse nationaliteit te bezitten; dat ze haar land diende te verlaten omwille van de problemen die ze er ondervond ten gevolge van haar Russische origine; dat ze om deze reden vanaf 1990-1991 beledigd werd door gewone mensen en vanaf 1998 door Oezbeekse moslims; dat ze regelmatig pamfletten kreeg van Oezbeekse moslims waarin stond dat de Russen Oezbekistan moesten verlaten; dat ze ook regelmatig beledigd werd op straat en in februari 2000 geslagen werd; dat ze tenslotte besliste haar land te verlaten; dat ze, in het bezit van een oud Sovjetpaspoort, op 6 maart 2000 in België aankwam en er dezelfde dag een asielaanvraag indiende;

Overwegende dat appellante haar reisweg niet bewijst; dat zij niet aantoonst wanneer zij het land verlaten heeft, noch wanneer zij in België aankwam; dat zij enkel een oud Sovjetpaspoort voorlegt en stelt dat zij met dit paspoort probleemloos door de grenscontroles raakte in Tashkent om van daaruit per vliegtuig, af te reizen naar Moskou; dat uit algemene informatie evenwel blijkt dat de Oezbeken hun land niet kunnen verlaten zonder in het bezit te zijn van een nieuw Oezbeeks paspoort en een uitreisvisum (U.S. Department of State, Country Reports on Human Right Practices 2000, U(Oe)zbekistan, Washington, februari 2001); dat de oude Sovjetpaspoorten sedert enige jaren vervangen werden door deze nieuwe paspoorten die gelden als identiteitskaarten zowel als reispaspoorten nadat zij in die zin gecertificeerd werden; dat appellantes verklaringen volgens dewelke zij haar land verlaten heeft in het bezit van dit oude Sovjetpaspoort en zonder enig uitreisvisum niet geloofwaardig is; dat zij evenmin enig vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket kan voorleggen waaruit kan blijken met welke vlucht en wanneer zij Oezbekistan verlaten heeft; dat zij geen enkel reisbescheiden kan voorleggen en aldus op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk maakt; dat dergelijke vaststellingen een negatieve indicatie met betrekking tot haar asielrelaas inhouden;

Overwegende dat appellantes asielrelaas uitsluitend berust op problemen die zij in haar herkomstland ondervond ten gevolge van haar Russische origine; dat zij meer in het bijzonder stelt sedert 1990-1991 beledigd te worden door gewone Oezbeken; dat de Commissie vaststelt dat appellante verklaarde dat zij haar land verliet in 1995 samen met haar moeder en haar zuster met de bedoeling zich permanent te vestigen in Rusland; dat voornoemden na twee maanden terugkeerden en zich opnieuw vestigden in Tashkent; dat dergelijke houding niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging;

Dat appellante vanaf 1998 problemen inroept met Oezbeekse moslims; dat de bestreden beslissing terecht stelde dat de Oezbeekse overheid een campagne voert tegen het islamitisch fundamentalisme; dat het moslimgeloof aan banden wordt gelegd onder meer door de inhoud van islamitische geschriften te controleren en luidsprekers die dienen om gelovigen voor het gebed op te roepen, te verbieden; dat appellante in haar verzoekschrift stelt dat in tegendeel de invloed van de islamieten steeds groter wordt binnen de Oezbeekse maatschappij; dat hun theorieën opgang maken binnen Oezbekistan en hun nationalisme ondersteund en zelfs aangemoedigd wordt door de overheden;

dat deze verklaringen evenwel haaks staan op algemene informatie zoals reeds aangehaald door de bestreden beslissing; dat de informatie van het door de bestreden beslissing geciteerde rapport immers bevestigd wordt door tal van andere mensenrechtenrapporten (zie ook Commission on Security and Cooperation in Europe, Human Rights and Democratisation in Uzbekistan and Turkmenistan, Washington, maart 2000, alle laatste jaarrapporten over Oezbekistan van Amnesty International en Human Rights Watch); dat appellante tenslotte geen concrete gegevens of informatie aanbrengt die haar stelling zou kunnen ondersteunen; dat in tegendeel, de documenten die appellante ter zitting neerlegt met betrekking tot de algemene situatie in Oezbekistan, inderdaad bevestigen dat de overheid alles in het werk stelt om het opkomende fundamentalisme van bepaalde islamitische organisaties de kop in te drukken; dat bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan appellantes beweringen volgens dewelke de overheden het nationalisme van islamitische fundamentalisten zou ondersteunen of aanmoedigen;

Overwegende dat de bestreden beslissing terecht stelde dat appellante nooit enig beroep deed op de overheden teneinde de nodige bescherming te bekomen tegen de beweerde beledigingen en bedreigingen; dat indien appellantes relaas al op waarheid zou berusten zij niet aantoonst dat de overheden haar niet de nodige bescherming zouden kunnen of willen geven;

Overwegende dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84); dat de verklaringen plausibel moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas; dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan

worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54); dat de verklaringen van appellante in strijd zijn met algemeen bekende feiten; Overwegende dat appellante niet aantoonde dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of haar politieke overtuiging in de zin van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,„.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het in het Frans gesteld verzoekschrift niet ontvankelijk is, vermits het, overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/4, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Nederlands diende te zijn gesteld;

2.2. Overwegende dat luidens artikel 66, vierde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State "de partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (voor de Raad van State) voor hun akten en verklaringen, de taal mogen gebruiken welke zij verkiezen"; dat, indien het in artikel 51/4, § 3, van voormelde wet van 15 december 1980 de bedoeling van de wetgever ware geweest af te wijken van deze bepaling, hij zulke ingrijpende wijziging ondubbelzinnig had moeten doen blijken, doch hiervoor in de parlementaire voorbereiding van artikel 51/4 niet de geringste aanwijzing is te bespeuren; dat, ondanks de algemene bewoordingen waarin artikel 51/4, § 3, is gesteld, die bepaling aldus opgevat moet worden dat ze enkel slaat op het taalgebruik door de erin vermelde overheden en met andere woorden niet de taal regelt waarin de beroepsakten, ingediend door een vreemdeling of zijn advocaat, moeten zijn gesteld; dat de exceptie van onontvankelijkheid moet worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit de schending van de rechten van de verdediging, de verzoekende partij laat gelden dat het verhoor zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als in het kader van het dringend beroep op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet naar behoren is verlopen, dat ze tijdens het onderzoek ten gronde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet opnieuw is verhoord, en dat door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet op haar argumentatie in verband met het ontbreken van een nieuw verhoor wordt geantwoord;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen door haar beslissing op eigen motieven te laten rusten deze te genoeg van recht heeft gemotiveerd;

3.1.3. Overwegende dat, in zoverre de behandeling van de asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bekritiseerd, het middel niet in aanmerking kan worden genomen, want niet gericht tegen de aangevochten beslissing; dat, in zoverre wordt aangevoerd dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet heeft geantwoord op het verweer, afgeleid uit het ontbreken van een verhoor tijdens het onderzoek ten gronde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het middel niet ontvankelijk is wegens gemis van het vereiste belang; dat, al was de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om die reden onregelmatig, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de zaak toch niet had kunnen verwijzen naar de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, maar uitspraak moeten doen over verzoeksters asielaanvraag omdat zij als rechter in feitelijke aanleg daartoe gehouden was ingevolge het hoger beroep dat bij haar was ingesteld; dat, het niet in aanmerking nemen van dit voor haar opgeworpen middel derhalve geen weerslag heeft gehad op de oplossing van het geschil en verzoekster dan ook niet heeft kunnen schaden; dat het eerste middel niet ontvankelijk is;

3.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 14 van de Universele verklaring van de rechten van de mens van 10 december 1948, van de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het E.V.R.M. van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de rechten van verdediging verzoekster laat gelden :

- (1) dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voorhoudt dat volgens haar informatie de Oezbeken hun land niet kunnen verlaten zonder in het bezit te zijn van een nieuw Oezbeeks paspoort en een uitreisvisum terwijl zij haar land heeft verlaten met een Sovjetpaspoort geldig tot eind 2000;
- (2) dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen terzake steunt op de Country Reports van 2000 zonder de betrouwbaarheid van deze informatie te verantwoorden en zonder er tijdens het verhoor melding van te maken;
- (3) dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar verwijt geen vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket voor te leggen terwijl alle reisdocumenten haar door haar passeur werden afgenomen;
- (4) dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen stelt dat de terugkeer in 1995 naar Oezbekistan de beweerdte vrees voor vervolging tegenspreekt terwijl deze terugkeer zonder belang is vermits de ergste vervolgingen vanaf 1998 plaatsgrepen;

- (5) dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen stelt dat zij de bedoeling had zich permanent te vestigen in Rusland, terwijl ze nooit heeft verklaard dat de vestiging in Rusland definitief was;
- (6) dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voorhoudt dat de Oezbeekse autoriteiten een campagne voeren tegen het islamitisch fundamentalisme terwijl de situatie van de Russen in Oezbekistan sinds 1998 almaar verergerd door de groeiende invloed van de islamieten;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de overwegingen in verband met het ontbreken van reisdocumenten voor de uitkomst van de bestreden beslissing niet doorslaggevend zijn, dat de grieven van verzoekster hoofdzakelijk bestaan uit loutere beweringen waarmee betrokkene haar feitenrelaas opnieuw ter beoordeling voorlegt, dat de Raad van State zijn eigen beoordeling van de feiten niet in de plaats van deze van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen mag stellen;

3.2.3.1. Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 niet van toepassing is op de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dat een administratief rechtscollege is; dat het niet volstaat allerlei verdrags- en wetsbepalingen op te sommen; dat men ook nog genoegzaam moet aangeven in welk opzicht de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend; dat nu dit laatste enkel voldoende wordt toegelicht wat de miskening van de motiveringsplicht en van de rechten van de verdediging betreft; dat het middel dan ook slechts in die mate in aanmerking kan worden genomen;

3.2.3.2. Overwegende dat het motief, ontleend aan het ontbreken van reisbescheiden ten overvloede wordt aangevoerd; dat de ondeugdelijkheid van dit motief op zich niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, wijl deze genoegzaam is geschraagd door de overige motieven; dat, zo verzoekster "vanaf 1998 problemen met Oezbeekse moslims" had, ze verklaarde "meer in het bijzonder sedert 1990-1991 beledigd te worden door gewone Oezbeken"; dat het motief, ontleend aan de terugkeer in 1995, enkel wordt gehanteerd om de problemen met de gewone Oezbeken te weerleggen en als zodanig wel degelijk relevant is bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag; dat in het beroepsschrift aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen onder meer werd gesteld "qu'en 1995, suite à la mort de son père, sa soeur et sa mère ont décidé de fuir l'Ouzbékistan pour la Russie, que la requérante et sa famille ont pris en location un appartement à PERM (Russie)"; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen hieruit volkomen terecht heeft kunnen afleiden dat betrokkene "de bedoeling (had) zich permanent te vestigen in Rusland"; dat in de bestreden beslissing omstandig wordt aangegeven waarom de stelling van verzoekster in verband met de groeiende invloed van de islamieten binnen de Oezbeekse maatschappij niet kan worden gevolgd; dat, als administratieve cassatierechter, het de Raad van State niet toekomt dit oordeel van de feitenrechter over te doen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord een nieuw middel wordt aangevoerd; dat hierin verzoekster laat gelden dat allerlei verdragsbepalingen in verband met het non-discriminatiebeginsel worden geschonden doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvragers ongelijk behandelt naargelang ze al dan niet afkomstig zijn uit landen waarmee een repatriëringsakkoord werd gesloten zoals Oezbekistan;

3.3.2. Overwegende dat, daargelaten de vraag of de beweerde ongelijke behandeling wel voldoende wordt uiteengezet, het volstaat op te merken dat dit nieuw middel om een dubbele redenen niet ontvankelijk is : 1) het is in tegenstelling tot wat verzoekster beweert niet van openbare orde en had derhalve in het inleidend verzoekschrift moeten zijn aangevoerd en 2) het is niet tegen de bestreden beslissing, maar tegen de handelwijze van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gericht; dat het derde middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien juli tweeduizend en drie, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.